

GÜLBAHAR

İlker GÜLBAHAR

Ağır sıklet sevdada her yıl birinci benim
Yedi yirmi dört hasret taşıyorum Gülbahar
Kalbinin devrimine tutsak düştü bedenim
Sen sürgülü hücrede yaşıyorum Gülbahar

Sesini duymadığım andan rengi sökmüşsün
Canımın ortasına aşk kurşunu sıkmışsın
Sensizlik kuyusuna tonlarca buz dökmüşsün
Kan revan içindeyim, üşüyorum Gülbahar

“Artık seni düşünmek yetmiyor bil” deyince
“Yüz fotoğrafın bir sen etmiyor gel” deyince
“Sevene külfet olmaz dikenli yol” deyince
Her doğan güne sana koşuyorum Gülbahar

Görünce gözlerini gönlüm huzur buluyor
Canımın taş duvarı savunmasız kalıyor
Gör işte sen deyişin bak nasıl hırpalıyor
Umarsızca omzuna düşüyorum Gülbahar

Yediveren yangını vuslatın adı bile
Yerle yeksan edildi yüreğin kodu bile
Kırk dört yılın dermansız kalmış kanadı ile
Geçilmez dağlarını aşıyorum Gülbahar

Zannetme ki bilerek açıyorum arayı
Zaman alacak belki, aşkın kervansarayı
Birlikte kazdığımız her bir derin yarayı
İyileşmesin diye kaşıyorum Gülbahar

Sağlam kökler üstünde bu sancının ağacı
Meyvesiyle düşecek hissemize her acı
Yakalamaksa amaç aşk gövdeli miracı
Ateşinde harlanıp pişiyorum Gülbahar

GÖZLERİN

Birkan AKYÜZ

Bir çift siyah inci samanyolunda
Ufkuma dağılan duman gözlerin
Gonca bir gül gibi açmış dalında
Duruşu derdime derman gözlerin

Öptüm, okşadım da naza sığmadı
İçimde tutuşan köze sığmadı
Kelama nakşettim söze sığmadı
Yazılan en uzun roman gözlerin

Sevda çekenlerin dinmeyen yaşı
Çaresiz dertlerin ilacı, aşısı
Dara düşenlerin yol arkadaşı
Belki Hızır belki Lokman gözlerin

İlahi kadehle olmuş idim mest
Vahdet şarabına ikrarımız jest
Bela zamanında Rabbime elest
Ettiğimiz ahdü peyman gözlerin

Sarrafin elinde narin bir mihenk
Yaralı kalplerde süveydaya denk
Gönül tellerinde yorulan ahenk
İnleyen bir nota, keman gözlerin

Mecnunlar adını andığı zaman
Dillerde bir nida: el aman aman
Aşka darağacı, cellâda urgan
Katlime yazılmış ferman gözlerin